

EKMEK VE YAŞAM HAKKI SİLİHLİ DEVİRİMLE ELDE EDİLİR

Bugüne kadar komünist yayınlarda devrimin zorunluluğunu emekçi kitlelere anlatmak için somut durumdan yola çıktık. İçinde yaşanan ekonomik, toplumsal, politik durumun sınıfsal anlamını uzun süredir ifade ediyoruz. Devrimci durumun sürekli olarak olgunlaştığını, sınıflar mücadelesinin devamı ve ileri aşaması olan iç savaşın her geçen gün yoğunluk ve sertlik kazandığını hemen hemen son yıllardaki Leninist yayınlarda devamlı olarak işleniyor. Üstelik konuyu ele alış bir çok yazar tarafından her yönü ve boyutuyla irdelenmiştir. Somut toplumsal ve sınıfsal durum üzerine çözümleme farkı, bizimle, bütün reformistler ve oportünistler arasında en önemli farklılıklardan biridir. İçinde bulunduğumuz dönemin en temel, yaşamsal ve kilit önemdeki farklılığı somut durum üzerinedir. Toplumsal gerçekler inatçıdır, kendini herkese kabul ettirirler. Toplumsal ve politik koşulların teorik çözümleme yöntemi reformistlerle aynı olan kimi devrimci hareketlerin uzun süren direnmesi işte, toplumsal yaşamın bu inatçı gerçekleri tarafından kırıldı. Dönemin net, açık tam anlaşılır bir belirlemesini yapmamakla birlikte, kısmi de olsa yaşanan olayların aslında devrimci durumun ve iç savaşın göstergeleri olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorlar. Böyle de olsa, emekçi sınıfın mücadele hedeflerini devrimci doğrultudan saptırmak, kitleleri düzen içi kısmi

istemlerle oyalamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bizim, devrimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı üzerine görüşlerimiz karşısında, oportünistler, reformistler ve onların etkisindeki sosyalistler düzen içi acil istemler üzerinde ısrarla duruyorlar. Onlara göre silahlı devrim bugünün bir gerçeği değildir, kitlelerin acil istemleri gerçekçi olandır. Madem ki, toplumsal gerçekleri tartışacağız, o halde, biz de bu gerçeklerin ne olduğunu ve nasıl elde edileceğini gösterelim.

İşçi hareketinde, sendikalarda, mesleki kitle örgütlerinde, yasal sol partiler tarafından, sosyalist yayınlarda, mitinglerde, yürüyüşlerde bütün toplumsal alanlarda ve her toplumsal sorunda binlerce kez, milyonlarca kez ifade edilen acil istemleri ve bunların sloganlaştırılmasını ele alalım. En yaygın olarak öne sürülen ve sloganlaştırılan acil hedef, iş, ekmek, özgürlük hedefidir. Bunu başka sloganlar izliyor. Faşist devlet güçleri tarafından yüzlerce insanımızın kaçıırılması, yok edilmesi, infaz edilmesi, sokakta evde, köyde, dağda ve her yerde katledilmesi (yaşam hakkımızın yok edilmesi) ile ilgili acil önlemlerle ilgili sloganlar da ön planda yer alıyor. İlk sloganın güncel, sınıfsal anlamını ortaya koyalım. Sloganda en son sıraya yerleştirilen “Özgürlük” hedefi aslında en başa alınması gereken bir toplumsal hedefdir. Sorun slogandaki sıralaması değil, düşüncelerdeki sıralamasıdır. Reformistler özgürlük hedefimizden vazgeçmiyorlar ancak, özgürlük hedefini öyle bir ifade ediyorlar ki, herkes bunun geleceğin bir sorunu olarak konduğunu

hemen anlıyor. Böylece kitleler için en acil sorun olan politik özgürlükler sorunu bütün oportünist ve sosyal reformist yazında ilerinin bir sorunu olarak işleniyor. Oysaki politik özgürlükler olmadan, diğer sorunlar köklü olarak çözülemez. İşçi sınıfı ve devrimci müttefikleri politik iktidara el koyar, emekçiler için en geniş politik ve örgütlenme özgürlüğü sağlar ve bu özgür ortamdan yararlanan işçi sınıfı sosyalizm hedefine daha iyi biçimde hazırlanır. Politik iktidar ve bütün iktidar emekçi sınıfın eline geçmeden, politik özgürlüklerin iktidar güvencesi sağlanmadan ekmek sorunu çözülemez. Reformistlerin sloganlarında özgürlük sorunu yalnızca geleceğin bir sorunu olarak ele alınmakla kalınmıyor, aynı zamanda sorunun çözümü devrimsiz, patlamasız, sıçramasız olarak düşünülüyor. Daha önce defalarca belirttik, yineleyelim, politik özgürlükler sorunu bir devrim sorunudur. Devrim olmadan, emekçi kitleler politik iktidarı, ele geçirmeden politik özgürlükler elde edilemez.

Ekmek sorunu. Savaşların getirdiği genel bir kıtlık sonucu değil ama, ücretlerin sürekli düşürülmesi, emekçilerin sürekli yoksullaşması, işsizliğin dev boyutlara ulaşması sonucu halk artık ekmek ve temel yaşamsal gereksinmelerini karşılayamıyor. Ekmek sorunu olarak gösterilen şey aslında, emekçi sınıfın bütün ekonomik yaşamıdır. Emekçi sınıfın bütün ekonomik yaşam sorununu yalnızca bir ekmek sorunu olarak göstermek, yanıltıcıdır. Ama biz, söylenenlerden yola çıkmaya karar verdiğimiz için işin bu yanı üzerinde

durmayacağız. Söylenen nedir ekmek sorunu halkın en acil sorunudur. Öyle kabul edelim. Ve soralım, siz ekmek sorununu nasıl çözmeyi öneriyorsunuz. Toplu sözleşmelerde daha fazla ücret isteyerek mi, yoksa sık sık dile getirdiğiniz gibi, fiyatların dondurulması yoluyla mı halkın ekmek sorununu çözeceksiniz. Türkiye'de sendikalar otuz yıldan fazla bir süredir toplu sözleşme yapıyorlar. Her seferinde de yeni haklar alıyorlar, ama bu on yıllarca devam eden işlem işçi sınıfının ekonomik yaşamının daha da kötüleşmesini önleyemedi. Meta fiyatlarının artışını durdurma ise, metaya dayalı bir toplumda bunu hiç yapamazsınız. Siz ekonomist kafaya sahip olduğunuz sürece, bunu dünyada anlayamazsınız. Metaya dayalı kapitalist toplumda (hele bu toplum Türkiye gibi ekonomik bunalımın derin olduğu bir yerde) ekonomik evrim ekmek sorunu dediğimiz şeyi devamlı olarak daha büyük bir sorun biçiminde her gün yeniden üretir. Sendikalar hiç değilse yıllarca işçilerin ekmek sorununu ücret artışlarıyla, somut olarak, pratik olarak çözmeye çalıştılar. Siz reformist sol hareketler ise tamamen soyut biçimde, lafla halkın ekmek sorununu çözmeye kalkışıyorsunuz. Hem de sendikalardan daha geri bir kafa yapısıyla. Artık bırakın tüm bu gevezelikleri reformist yöntemlerle, devrimsiz olarak halkın ekmek sorununu çözün de görelim. Bu durumda emekçi kitleler ancak sizinle alay ederler. Çünkü onlar, lafla değil, somut olarak, pratik olarak bu sorunu çözmeye kalktılar, ama yaşayarak gördüler ki, bu ücretli emek sistemi öyle bir sistem ki, kendisi ortadan

kaldırılmadan, yol açtığı toplumsal sorunlar, sorun olarak kalmaya devam eder. Ama, siz reformistler, emekçi sınıfın, bu gerçeği yaşayarak kavradığını ve size inanmadığını da dünyada anlayamazsınız.

Ekmek sorunu silahlı devrimle çözülebilir. Kapitalist üretim biçimi, meta üretimine bağlı olarak, ekonomik bunalım içinde ekmek sorununu devamlı olarak daha büyük bir sorun biçiminde devam ettirecektir. Ekonomik bunalım, toplumsal ve politik bunalımla birleşti. **Bu durumda** ekonomik mücadele, toplumsal (sınıfsal) ve politik mücadeleyle iç içe geçmiştir. Sizin anlayacağınız biçimde ifade edelim, ekmek sorunu, iktidar sorunu ile iç içe geçmiştir. İktidar sorununu çözmeden ekmek sorununu çöremezsiniz. Ekmek ve iktidar sorununu çözmek için bunalım olgunlaşmıştır. Devrimin bütün maddi koşulları olgunlaşmıştır. Ekmek sorunu ve halkın başka ekonomik sorunları yalnızca silahlı devrim yoluyla çözülebilir. Kapitalizmin işleyişi ve geldiği nokta bunu kanıtıyor. Her olay, her gelişme bunu kanıtıyor. İşçiler ve onlar adına burjuvaziyle masaya oturan sendikacılar, yıllarca bu sorunlarla uğraştılar, ne var ki, kitlelerin ekonomik yaşam koşulları ancak silahlı devrimle köklü olarak düzelebilir. Siz reformistler de uğraşın, ama ne kadar uğraşırsanız uğraşın siz de sendikacılar gibi ekmek sorununun ancak silahlı devrimle çözebileceğini kanıtlamış olacaksınız. Tabi sizin göreviniz, halkı aldatmaktır, oyalamaktır. Devrimin ana, temel sorunu olan iktidar hedefini öne alacağınıza, ikincil sorunları

öne alıyorsunuz. Devrimin temel sorunlarını, arkaya atmak kesin olarak oportünizmdir, sosyal reformizmdir. İktidar sorunu bir devrim sorunudur. Ne var ki, artık halkın en yaşamsal acil sorunları da bir devrim sorunu haline geldi. İçinde bulunduğumuz toplumsal, politik ortamda halkın bütün yaşamsal sorunları ancak ve yalnızca silahlı devrimle halledilebilir.

Kapitalizmin sömürü ve baskı sistemine, faşist devlet terörüne, katliamlara, infazlara karşı mücadele veren bütün devrimci, demokrat, ilericilerin yaşamı her zaman tehlike altında olmuştur. Kapitalizmin ve faşizmin yaşam hakkımızı gasp etmesi, toplumsal yaşamın bütün alanlarının, politik faaliyetin bütün cephelerinin faşizmin demir ökçeleri altında çiğnenmesi artık süreklilik kazanmıştır. Bundan sonra da daha çok insanın yaşam hakkı faşizm tarafından gasp edilecek, kaba biçimde çiğnenecektir. Tekelci kodamanlar sınıfı, baskıyı artırmadan, her tarafa saldırmadan varlıklarını sürdüremezler. Uluslararası insan hakları kuruluşları da, Türkiye'de insan hakları ihlallerinde belirgin artış olduğunu, işkencenin belirgin olarak arttığını ve endişe verici düzeye vardığını kabul ediyorlar. Politik rejimin bundan sonraki yönelimi, eskisine göre çok daha yaygın ve yoğun düzeyde kitle katliamları biçiminde olacaktır. Dönemin en temel sorunu yaşama hakkı sorunudur. Yaşama hakkı ise baskı altındadır, gasp edilmiştir, saldırıya uğramaktadır, faşist terör altındadır. Öyle ki politik rejim, ancak insanların yaşam hakkını yok ederek, kendi yaşamını devam ettirebiliyor. Dönemin en

belirgin, çarpıcı yanı budur. Bunu anlamayan, dönemin ana devrimci görevlerini de anlayamaz.

Faşizmin, insanların yaşam hakkını ortadan kaldırması, politik olarak kendini ifade etme özgürlüğünü tanımaması karşısında, yaşamları, ulusal varlıkları tehlike altında bulunan Kürt halkının direnişi, dönemin en önemli savaş konusunun bu alanda meydana geldiğini gösteriyor. İlhakçı TC, Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezmek, yaşama hakkına son vermek için ekonomik bakımdan hiç bir fedakarlıktan kaçınmıyor. Kürt halkı ise, ulusal olarak kendini ifade etme, özgürce yaşam hakkını elde etmek için hiç bir fedakarlıktan kaçınmıyor. Bu alanda en sert çarpışmalar gerçekleşiyor. Kürt halkı yaşama hakkını elde etmek, Türkiye halkları da yaşama hakkını elde etmek için mücadele veriyor ve bu amaçla silahlanıyor. Uzun yıllar cezaevlerinde yükselen “direnmek yaşamaktır” sloganı yeni boyutlar kazandı. Artık silahlanmak yaşamaktır. Halk yaşam hakkını silah zoruyla elde edebilir. Halkın bütün yaşamsal sorunları ancak silah zoruyla çözülebilir. Kürt halkı bu bilinçle silaha sarıldı, Türkiye halkları yine aynı bilinçle silahlanıyor. Halk kitleleri artık biliyorlar ki, tekelci egemenlik koşullarında, faşizm altında yaşama hakları sürekli olarak baskı altında olacaktır, yaşama olanakları artık kapitalizmi altında kalmamıştır. Kapitalizm altında, faşizm altında yaşama olanağı kalmamıştır, yaşama hakkı ancak kapitalizme ve faşizme karşı silahlı devrimle elde edilebilir.

İşçi sınıfı, emekçi köylüler, demokratlar, ilericiler,

devrimciler toplumun daha geniş bir kesimi artan infazlar, katliamlar, işkenceler, askeri operasyonlar karşısında öfkesini, nefretini, hoşnutsuzluğunu dile getirmek için eyleme yöneliyor. Bu alanda çok çeşitli eylem biçimleri deniyor. Hükümeti protesto gösterileri, telgraf çekme eylemleri, oturma eylemleri, açlık grevleri vb. eylem biçimlerinin tümüne de başvuruluyor. Ama yine de faşizm insan avına devam ediyor. Katliamlar bütün yoğunluğuyla devam ediyor, infazlar artıyor, kayıpların sayısında büyük artış oluyor, faşist terör en çıplak biçimde uygulanıyor. Faşizm eğer yaptıklarının cezasını görmezse, bundan cesaret alarak, katliamlarını daha da artırır. Olan da budur. Kitleler de bunun bilincine varıyor. Bu alanda ki kitle direnişlerinde sertleşme kaçınılmaz oldu. Kitle savaşının bu alanda da sertleştiğinin yüzlerce örneği var. Faşizmin insan yaşamına son veren terörü karşısına, devrimci zor ve silahlı mücadele çıkarılmadan daha çok insanımız yaşamından olacak. Faşist devlet yıkılmadan, parçalanmadan, kapitalist toplum yıkılmadan yaşam hakkını elde edemeyiz. Bugüne kadar, yaşanan olaylar, tüm toplumsal gerçekler inatçı biçimde bizlere bunu öğretmiştir. Halk kitleleri yaşam hakkını, kapitalizme ve **onun** politik kurumlarına son vermeden hiç bir biçimde elde edemez.

Bu koşullarda, reformistlerimiz kitlelere ne öneriyorlar. Onlar meseleyi politik rejimi teşhir etmekle, hükümetler üzerinde politik baskı yaratmakla, burjuvaziye “**İnsan Hakları**” dersi vererek çözmek

istiyorlar. Oysaki toprağa düşen her insanımız yaşamıyla, egemenler silahlı devrim yoluyla devrilmeden daha pek çok insanımızın toprağa düşeceğini kanıtlıyor. Ama burjuvaziyle uzlaşma yanlısı reformistler için, insanlarımızın canlarıyla kanıtladıkları gerçekler de kanıt sayılmıyor. Yaşam hakkını elde etmek için mücadeleye yöneleceklerine, ömürleri hükümetleri “teşhirle” geçip gidiyor.

Burjuva diktatörlüğe karşı mücadelede halk direngen, militan bir tavır gösteriyor. Kitleler militan düzeye, uzun bir süreçten geçerek, yaşayarak ulaştı. Halk kitlelerinin mücadele sahnesine ilk çıkışları, bağımsız nitelikte değildi. Burjuvaziyle bütün köprüleri atamamış, bağlarını koparamamıştı. İlimli, uzlaşmacı, reformcu, barışçı yöntemlerle sorunların çözülebileceğine inanıyordu. Bu, halkın, burjuvazi ve kapitalist sistem karşısındaki kör inancını gösteriyordu. Halkın, egemenler karşısındaki kör inancın tümüyle aşılacakla birlikte, hiç değilse, bugün halkın önemli bir kesimi, burjuvazi karşısında, bilinçli tavır alabilecek düzeye gelmiştir. Gelişmenin ana yönü, halkın faşizme ve kapitalizme karşı militanlaşması yönündedir. Olaylar devrimci yönde gelişim gösteriyor, halklarımız da devrimcileşiyor.

Tutsak ailelerinin mücadele tarihi, halkın devrimcileştiğinin en somut kanıtıdır. İlk önceleri, burjuva partilerinin kapılarını aşındıran aileler, her seferinde ya kapıdan kovuluyordu ya da aldatılıyordu. Ama yine de kendilerine kapalı olan kapıları açmak için

inatla uğraşıyorlardı. Yıllarca süren bu sonuçsuz uğraşları, tutsak ailelerine bir şeyi gösterdi: sorunları çözenin tek geçerli yolu uzlaşma değil, uzlaşmaz, isyancı ve devrimci mücadeledir. Tutsak ailelerinin adı artık yalnızca tutsak ailesi değil devrimci aileler olmuştur. Çünkü onlar, artık devrimci mücadele yöntemleriyle dövüşüyorlar. Devrimci ailelerin militan mücadele çizgisini, halkın başka kesimlerinin mücadelesinde de izlemek mümkündür.

Bugün, polisin, askerin saldırısına karşı hoşnutsuzluğunu, öfkesini, nefretini dile getirmeyen kent ve köy halkı kaldı mı? Hangi kent ya da köy halkı devletin saldırısına uğramışsa, boyun eğmemiş, direnmiş, karşı koymuştur. Direngen mücadele, politik saldırılarda olduğu gibi, günlük toplumsal sorunlarda da görülüyor. Devrimci halk hareketinde haklı yer edinen kent ve köylerin emekçi kitleleri ise artık devlet saldırıları karşısında militan karşı koyuşu sürekli hale getirdiler. Halklar artık susmuyor, boyun eğmiyor, diz çökmüyor direniyor, mücadele veriyor, dövüşüyor, isyan ediyor ve ayaklanıyor. Emekçi kitlelerin bilincinde kesin bir dönüşüm oldu. Bu, bir çeşit **devrimdir**. İktidarı ele geçirmek için zorunlu olan politik devrimden önce, halkın bilincinde, pratik tavrında kesin bir dönüşümün yaşanması gerekiyordu ve yaşanması gereken yaşandı. Kent halkı ve köy halkı bugüne kadar ki en derin, en etkileyici ve köklü alt-üst oluşu yaşıyor. Halktaki devrim, yıllarca süren mücadelenin, kendiliğinden eylemlerin belli bir noktada sıçrama yapması sonucudur.

Nicelik, niteliğe dönüşmüştür. Halktaki devrimden sonra, şimdi sıra politik ve toplumsal devrime gelmiştir. Kendi bilincinde, kendi içinde devrim yapan emekçi kitleler, şimdi yaşadıkları koşullarda devrim yapmak, düzeni, koşulları ve yaşamın biçimini değiştirmek için yürüyüşe geçtiler, ayaktalar.

Direnge, mücadelec, militan kitleler her bakımdan reformist hareketleri aşmıştır. Devrimci kitle bilinci, uzlaşmacı, yasalıcı sol partilerin çok ilerisindedir. Kitleler yaşam koşullarını değiştirmek için devrimci mücadele yöntemlerine yönelirken; reformist hareketler ise ılımlı, uzlaşmacı, reformist yöntemle yöneliyorlar. Arada hem seviye farkı ve hem de nitelik farkı var. Devrimci güçlerin onca kayba, yenen darbelere rağmen dimdik ayakta olması, mücadeleyi sürdürmesi, giderek, büyümesi ve güçlenmesini, halkın devrimcileştiğinin en belirgin göstergesidir. Halkın önemli bir kesimi, evlatlarını devrim için feda etmeye hazırdır. Bunun için ılımlı değil keskin mücadele yöntemleri destek görüyor. Halk hareketi keskin çizgide gelişiyor.

Emekçi kitlelerin belli bir kesimi halen sorunların reformcu tarzda çözüleceğine inanmaktadır: Reformist küçük burjuva partileri de halkın bu kör inancını temsil ediyorlar. Ne var ki, halklar yaşayarak kesin biçimde öğreniyor ki, reformcu, uzlaşmacı yöntemler sadece oyalanmaktır, sermaye egemenliğine boyun eğmektir, devrime, kurtuluşa ihanet etmektir Emekçi sınıfın bilinci devrimci yönde gelişiyor. Ekmek sorunu ve yaşama hakkı yalnızca devrimci tarzda çözülebilir. Bu, Leninist

tarzın benimsenmesi demektir. Leninist tarz demek, sorunları silahlı devrim yoluyla çözmek demektir. Olaylar, gelişmeler, yaşamın kendisi, her geçen gün, silahlı devrimin zorunluluğunu herkese daha açık olarak hissettiriyor. Uzlaşma, ölümdür, savaşmak kurtuluştur. Devrim yaşamaktır.

Uğur GÜNDÜZ